

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΠΡΟΒΟΛΗ

«τα κορίτσια της βροχής»

Τα «κορίτσια της βροχής» είναι ένα ντοκιμαντέρ για τη συμμετοχή των γυναικών στον αγώνα ενάντια στη χούντα. Περιγράφονται εμπειρίες συλλήψεων, φυλακίσεων και βασανισμών από τις ίδιες τις γυναίκες που τις βίωσαν, οι οποίες αποτέλεσαν ενεργά υποκείμενα στη διαμόρφωση των κοινωνικών εξελίξεων εκείνης της εποχής.

Η επίσημη ιστορική αφήγηση σπάνια στρέφεται ή επικεντρώνει σ' αυτούς/ές που δεν είναι «νικητές» ή «ήρωες». Και αυτό γιατί η ιστορία γράφεται από «τα πάνω». Ένα στοιχείο που δομεί τις κυρίαρχες αντιλήψεις, διαμορφώνει και οργανώνει τις κοινωνικές σχέσεις είναι η πατριαρχία. Πάντα τα δρώντα υποκείμενα στα κινήματα και στους αγώνες αφήνεται να εννοηθεί ότι είναι άντρες. Αντίθετα, η συμμετοχή της γυναίκας στους κοινωνικοταξικούς αγώνες πολύ συχνά αποσιωπάται. Αποτελεί ένα κενό. Αλλά, ακόμα και όταν γίνεται αναφορά σε αγωνιζόμενες γυναίκες μοιάζει περισσότερο σαν η εξαίρεση στον κανόνα, σαν κάτι το αφύσικο...

Μπορεί με το πέρασμα των χρόνων να φαίνεται ότι έχουν λειανθεί οι διαχωρισμοί και οι ιεραρχίες που παράγονται με βάση το φύλο, παρόλα αυτά μιλάμε ουσιαστικά για μία αναδιάταξη του κυρίαρχου λόγου που δεν παύει να παραμένει πατριαρχικός και να βασίζεται στους έμφυλους διαχωρισμούς. Έτσι, η μαχητικότητα αποτελεί αντρικό προνόμιο. Το ίδιο και η ενασχόληση με τα «κοινά». Η γυναίκα της δημόσιας σφαίρας αναμετράται ουσιαστικά με έναν πήχη που έχουν «ανεβάσει» άντρες και με βάση αυτόν θα κριθεί τελικά πόσο υπολείπεται ή πόσο ξεπέρασε τις αντίστοιχες αντρικές επιδόσεις. Η γυναίκα ακόμα και όταν αγωνίζεται περιγράφεται ως «άξια» λόγω της εκ φύσεως αδυναμίας του φύλου της. Τονίζονται και επιβεβαιώνονται για ακόμα μια φορά τα δίπολα της πατριαρχικά δομημένης κοινωνίας: δυνατός- αδύνατη, θαρραλέος- απροστάτευτη.

Η συγκεκριμένη προβολή επιλέχθηκε για την επανοικειοποίηση της συλλογικής- ιστορικής μνήμης μέσα από τα βιώματα των γυναικών του ντοκιμαντέρ. Σε μια περίοδο άκρατου συντηρητισμού, όπως αυτή της χούντας, οι γυναίκες αυτές ξεπέρασαν τους στερεοτυπικούς τους κοινωνικούς ρόλους (αυτούς της μάνας και της νοικοκυράς), αγωνίστηκαν και «έλαβαν την τιμωρία που τους αναλογεί» σύμφωνα με τα χαρακτηριστικά του φύλου τους (ξερίζωμα μαλλιών, βιασμοί κ.ά). Γι' αυτό και τα βιώματά τους πρέπει να πάρουν το χώρο που τους αναλογεί στην ιστορία των κινημάτων. Όλα τα παραπάνω αναφέρονται χωρίς καμία διάθεση θυματοποίησης ή ιεροποίησης των γυναικών αυτών. Ούτε με διάθεση να αναδείξουμε γενικά τη γυναίκα ως ισάξια του άντρα. Για μας είναι ζήτημα η αποτίναξη των κοινωνικών ρόλων, η καταστροφή των ιεραρχήσεων με βάση το φύλο, η κατανόηση ότι οι έμφυλοι διαχωρισμοί και η πατριαρχία δεν είναι έξω από το συνολικότερο πλέγμα εξουσιαστικών σχέσεων της κυριαρχίας. Για μας η συμμετοχή στους αγώνες και η αντίσταση δεν έχει να κάνει με κατασκευασμένα χαρακτηριστικά και κοινωνικούς ρόλους αλλά με το πόσο ριζοσπαστικά στέκεται η καθεμία/νας απέναντι σε ό,τι καθορίζει τη ζωή του/της.

